

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Specvlvm Privilegiorum Regularivm In Commvni

Pedro <de los Angeles>

Coloniæ Agrippinæ, 1681

Sectio III. De amissione Privilegii ex cessatione causæ finalis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61715](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61715)

usum suæ regulæ amittere privilegia, ut constat expresse ex *Cap. cum cessante, de appell. gloss. in Cap. generaliter, §. non divagantes* 16. q. 1. Bald. in *l. semper ff. de jur. immunit.* & testatur Papa *Eugenius* in Bulla concedente fructus beneficij in absentia, causâ studij Scholaribus Universitatis Salmantinae, ut docent *Silvester, verb. Privilegium, q. 10. Mirand. Tom. 2. q. 43. art. 3. Rodrig. Tom. 1. quest. 9. art. 10. & alij: unde ex dictis in hac sectione, & in præcedenti, & ex dicendis in duabus sequentibus deducunt, & bene, Bordon. resol. 52. quest. 4. num. 122. & Pelizar. q. 8. num. 113. Quod etsi aliqui Pontifices in confirmatione privilegiorum apponant has Clausulas Restrictivas: *Modò sint in usu, vel modò non sint revocata*, quia tamen alij multi confirmaverunt talia privilegia, ampliori gratiâ absolutè, sine Clausulis restrictivis, ut videbimus *infra*; consequenter ex tunc vetera privilegia valida, & firma existunt; & quæ erant invalida, seu nulla prætextu non usus, vel abusus, vel contrarij usus, vel privati usus, aut factæ præscriptionis, denuo cœperunt valere, ac si tunc primò concessa fuissent, & aboleretur quævis cœpta præscriptio adversus illa; ita cum relatis authoribus *Confect. tit. 1. cap. 3. §. nec etiam, & tit. 12. cap. 1. de præscript. For. tit. num. 63. Joann. à Cruce concl. 6. Peregr. in introduct. §. 5. & secundum intellige; videas ergo quàm difficile sit, quod privilegia, ex relatis capitibus, inveniuntur invalida, seu amissa; sed ad hæc plura dicemus, loquendo de revocationibus, & confirmationibus privilegiorum.**

SECTIO III.

De amissione privilegij ex cessatione cause finalis.

1. CUM paria sint in jure, privilegium

à principio non habere causam; & causam jam finitam esse, loquendo de totali, ut constat ex *l. nihil interest, ff. de nautico sænore*; necessariò dicendum est, quod in privilegij merè gratiosis, idest, quæ non derogant juri communi; neque juri tertij; etiam si cesset causa finalis totalis, non cessat privilegium; quia tale privilegium, ut validè concedatur à principio, imò secundum aliquos, etiam ut licitè non requirit causam, nisi ad summum, ut prudenter, & honestè detur. Quare semel concessò, non expirat, adhuc spirante causa. Siquidem illa solùm fuit requisita, ut Princeps honestè, & prudenter moveretur ad ejus concessionem, non verò ad ejus conservationem, & sic temper durat, quamvis causa cesset. Decet enim beneficia Principis præcipuè merè gratiosa esse perpetua, sic communiter Doctores.

2. Nec cessat privilegium ob cessationem causæ impulsivæ; hæc enim sicut à principio non dat gratiam, sed facilitat, ut detur; sic postea, etiam si ipsa cesset, non vitiat concessum. Neque cessat privilegium absolutè per cessationem ad tempus causæ finalis totalis, sed suspenditur usus pro illo tempore, non verò pro alio, in quo usus erit honestus. sic *Suar. cap. 3. 2. num. 14. Pelizar. quest. 5. n. 95. sit exemplum: Habeat quis privilegium vescendi lacticiis tempore quadragesimæ ob penuriam piscium in loco ubi habitat; transeat per aliquod tempus ad locum ubi abundant pisces, non poterit pro tali tempore privilegio uti, quia est suspensum privilegium; si autem transiret ad habitandum stabiliter, absolutè amitteret privilegium, ut jam dicam, quia tale privilegium erat locale, non verò personale.*

3. His prælibatis dicendum est primò,

137.

138. cum

cum communi Doctorum, quod in privilegijs, vel quæ juri communi opponuntur, vel juri alicujus tertij: si causa finalis cesset contrarie, cessabit privilegium totaliter, si cessat causa finalis totaliter; si vero solum cesset partialiter, idest, quoad aliquam sui partem, quoad illam, cessabit privilegium. Contrariè cessat causa finalis, quando usus privilegij factus est injustus, iniquus, & perniciosus alijs, vel ipsi privilegiato. Quod evenire solet ob mutationem materiæ, aut circumstantiarum; ut si alicui Monasterio applicetur à Pontifice pars aliqua decimarum alicujus Ecclesiæ, quæ tempore concessionis poterat ex reliquo sufficienter sustentari, & postea mutatis rebus, non potest talis Ecclesia sustentari sine parte sublata, privilegium cessat. Item habet quis privilegium vescendi carnibus tempore quadragesimæ ob talem infirmitatem; cessante infirmitate, cessat privilegium. Similiter, si Episcopus recipiat mandatum dispensandi super irregularitate alicujus, ut Ordines possit suscipere propter parentum pauperatatem, si talis acquirat divitias ante susceptionem Ordinum, non poterit, nec licite, nec validè tali dispensatione uti. Tum, quia hæc privilegia censentur concessa sub illa causa, & conditione, quæ si adsit, permanent; si absit evanescent. Tum, quia valor privilegij, non extenditur plusquam intentio concedentis, quæ, non est credibile, ut extendatur, cessante causâ totali, ad læsionem legis communis, vel juris alterius, deficiente causâ totali. Hoc enim est contra dictamen rationis, quia privilegium, eo ipso quod est injustum, seu dere illicita, est nullum: Cum sit eadem ratio, ut diximus de conservatione privilegij, ac de inceptioe. Et quia nullo modo dari potest facultas ad agendum

malum; unde sicut cessat lex cessante causâ per contrarietatem, debet cessare privilegium, quod est quædam lex, & tantò mutabilior, quantò minus communis; ita Sanch. lib. 8. de matrimo. disp. 30. num. 13. & 14. Suar. lib. 8. de leg. cap. 30. num. 12 & 13. & lib. 20. num. 15. Salas disp. 20. tract. 14. sect. 6. art. 65. Bonacina multos allegans Tom. 2. de leg. disp. 1. q. 2. de dispensat. §. 1. num. 5. Pelizarius, Donatus, & alij communiter.

4. Unde bene inferitur, quod si alicui Conventui, vel Provinciæ concessum sit privilegium vescendi lacticijs in diebus à jure prohibitis, ob magnam penuriam piscium, non gaudebunt tali privilegio Provinciæ, seu Conventus, ubi hæc causa finalis cessat; quia tale privilegium est locale, & quasi personale, esset magnum absurdum contrarium asserere,

5. Dicendum est secundò; etiam si cesset causa finalis totalis privilegij, si tamen cesset, non contrariè, sed solum negativè, quando ratio, quæ induxit Pontificem ad concedendum privilegium non amplius subsistit, usus tamen privilegij non redditur injustus, neque opponitur alicui virtuti, durat privilegium, quia in tali casu, & si cesset ratio, seu causa finalis concessionis negativè, non ideo fit injustum, seu iniquum, cum usus ejus adhuc sit justus, licitus, & uti is ad multa; ita Granados 1. 2. controvers. 7. de legib. disp. 17. tract. 3. sect. 4. Pelizar. q. 5. num. 94. & 95. colligitur clarè ex Suar. Sanch. & alijs relatis pro præcedenti conclusione. Vide sis de privilegiorum amissione compendiosè differentem è nostris Antonium à Spiritu Sancto, loco supradict. sect. 7. Francisc. Bonæ spei Tom. 4. suæ Theolog. Tract. 3. disp. 11. dub. 7. & Urbanum ab Alcenfione Tract. 2. Theolog. moral. cap. 5.